

licul

Humor și satiră

Biblioteca Centrală de Literatură Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Fața congresului național bisericesc gr. or. privită din dos.

Multe sânt necazurile dreptilor și pedecile congreselor, dar' în fine dreptatea totuși învinge, și congresul național bisericesc gr. or. de multele pedeci, ce s'au aruncat în drum, a trebuit să se oprească undeva. S'a oprit în biserica Grecilor din Sibiiu, și aici stă din 8 Iunie a. c. la vederea publicului cu pedeca principală-n frunte.

Biserica Grecilor din Sibiiu n'are clopote dar' nici Greci, și — Dómne ferește — când s'ar întempla să se aprindă congresul, alarm de scăpare prin clopote nu s'ar putea da, ear' ne mai fiind Greci în Sibiiu n'ar avea alt cine se bucura, că congresul arde, decât ceialalți creștini gr. or.

Mică cum e, biserica Grecilor din Sibiiu, totuși e prea mare pentru trebuințele religiose ale credincioșilor din Sibiiu. Aceștia orientându-se după metropolitul nu cercează biserica, ear' absința metropolitului din biserică se esplică ușor prin ființa lui în alt loc. De aceea, loc mai potrivit decât biserica Grecilor din Sibiiu pentru ținerea congreselor nu pôte fi nici acela, care pörtă numirea: Horribile vacuum.

Ca odinioară Apostolii în satul Gepsimaniei, așa și Sfinții Părinți congresuali din toate unghiurile și marginile s'au adunat în biserica Grecilor din Sibiiu. Mie, când 'i-am văzut aici adunați, de bucurie, 'mi-a crescut inima cât un profund, pentru-că înfățișarea lor e încântătoare: Toți sunt bine îmbrăcați, bine hrăniți, cu bujor în obraz, și unei biserici cu asemenea reprezentanți, trebuie să-i meargă bine.

Aranjamentul intern al congresului se prezintă în est mod:

La o masă așezată în mijlocul bisericii șede metropolitul Miron cu spatele către Dumnezeu și cu fața către aceea parte a bisericii, unde de regulă șed femeile. De-a dreapta metropolitului, șede episcopul Aradului, de-a stânga archimandritul Popea. Ambii aceștia șed față-n față, așa încât archimandritului Popea 'i-se dă ocaziunea a se convinge din nemijlocită apropiere despre superioritatea sa visaviului său.

La a doua masă, în nemijlocită apropiere de masa presidială, șed notarii congresuali, sau iobagii constituționali, cari au chemare a prinde toate prostiile ce sbóră din creșterea Sfinților Părinți congresuali, și a le lega de hârtie pentru binele public al bisericii.

La a treia masă, în dreapta presidiului congresual, șede „Blojul“ ca simbol al moralității, și nimănui, nici batăr lui Babeș nu-'i plesnește prin cap se ia un biciu și să-l dea afară din biserică.

Jur împrejurul bisericii șed Sfinții Părinți congresuali, parte în strane, parte în scaune importate ad-hoc, ear' misera plebs contribuens lipsită de credențional, sau razimă ușile bisericii, sau se urcă pe cele două polițe sau galerii ale bisericii.

Cei-ce se urcă pe galeriile bisericii, uitându-se

preste congres, se bucură d'un admirabil prospect. Sfinții Părinți congresuali, de multele griji pentru binele bisericeii, 'și-au perdut adecă părul, și lunile lor, de pe a două galerie a bisericeii, se ved ca și cele 17 lacuri din partea nordică a Alpilor de pe muntele Schafberg de lângă Ischel.

Platourile lipsite de vegetațiune ale Sfinților Părinți congresuali au de regulă o estenđiune vastă. Cu deosebire pe platoul steril al deputatului din Hațeg, fără se fi micograf, ai putea decopia nu numai cele 5 cărți ale lui Moise despre facere, dar' și statutul organic cu toate interpretările congresuali.

Desbaterile în congres sânt lungi și sarbede, ca și căzaniile din Chiriadromion, sau ca articolii de fond ai Tribunei, când Slavici pleacă la București. De regulă vorbesc trei inși d'odată ear, când se ține ordinea, atunci se vorbește dela Tutti până la Mandi, sau dela Babeș până la Nicóră, apoi urmează de loc Dr. Gal, vestitul creator al viitorului trecut ca și baba cu colacii.

Babeș, înainte de a-și începe cuvântarea, își închează mâinile colac cu pumnii subțuóră, și face o față amenințătoare, asemenea lui Neptun, când a strigat cătră valurile revoltate ale mării vestitul: „Quos ego!“ — apoi dă frâu liber și pinteni ideilor pe cari călărește. În merit cuvântările lui Babeș sânt cu musca pe căciulă și logica-n ceafă. Ba unii Sfinți Părinți congresuali afirmă cu totă positivitatea, că în oglinda, în care Babeș își arată vederile sale despre binele public al bisericeii, ar fi zărit chipul „Blojului“.

Nicóră, un tinăr inocent, vorbește cu multă decentă și fără ceafă în cugetările sale, dar' dacă nu învață curând a cânta: „Pune Dómne strajă gurei mele“, ușor se póte întempla, că gura lui se emancipează întru atâta, încât

dacă se pornește, nu mai vrea se știe de el, ci vorbește neîntrerupt până la a doua venire.

Dr. Gal, eroul viitorului trecut, alfa și omega înțelepciunii gr. or. știe toate mai bine ca alți muritori, cari nu 'și-au început activitatea lor pe terenul bisericesc cu crâsnicia sub Andreiu cel Mare. Când notarul congregual Bredicean, cu vocea sa energică, de care Tabajdy tremură ca calul de cămilă, strigă: „Dr. Gal are cuvântul“, — acesta se scólă încet de pe scaun, ca cloca de pe ouă, își bagă amândouă mâinile în bozonarele pantalonilor — în semn, că nevastă-sa are părale — și, dacă nu 'și-ar începe cuvântarea sa cu: „Mărit congres“, omul ar cugeta că vorbește cătră cocișii săi.

Una nu se pôte tăgădui lui Dr. Gal: El în toate chestiunile pune punctul pe „i“ și lasă apoi voie liberă publicului să-și închipuiască pe „a“.

Mai sânt destui alți oratori, cari vorbind, fură lui Dumnezeu timpul pentru binele bisericei, dar': Dracu pôte pe la toate! Totuși la un orator trebuie se mă opresc nițal, și adecă, la Eu-geniu Brote. Acesta, după propria sa convingere, formează în biserică acel punct fix, după care Archimedes căuta odinióră, ca se ridice pământul din țiftini. Eu-geniu Brote, când se scólă în congres la cuvânt, totdeauna își dă aerul țiganului sătul, ear' vorbind, ține capul maestetic plecat spre umărul drept, și se învólbă în toate părțile cu atâta înțelepciune, ca și când ar voi se demonstreze, că Minerva ar fi putut eși tot așa de ușor din capul lui ca și din al lui Jupiter.

Dacă mumă-sa ar fi făcut pe Eu-geniu Brote mai înalt decât d'un cot cu barbă cu tot, mulți l'ar privi, după energia ce desvóltă, d'un Hercule, chemat a curăți gunoiul din grajdul lui Angias dela metropolia gr. or. din Sibiu.

Eu din contră, nu-l țin capace pentru îndeplinirea acelei opere, chiar și când ar avea mărimea lui Hercule. Nu pentru-că, deși eu nu mă număr între aceia, cari motivează energia lui Eu-geniu Brote cu lipsa lui de gunoiu pentru propria economie, eu țin curățirea grajdului lui Angias dela metropolia gr. or. din Sibiiu, până-când boii se află în grajd, de imposibilă.

Obiectele pertractate în congres, toate se resolvă după teoria tragerii pe sfără. Chiar și Tribuniștii, cari au pro-rocit tragera pe sfără a congresului, se îmbulzesc ca Grecii la temniță, ca se apuce batăr de capătul sfőrei, pe care metropolitul Miron, prin probatul său: „Făgădaș bun bucurie postului“, de 11 ani trage neîntrerupt congrese și sinóde.

Eu, ce e drept, am cercetat numai trei ședințe congresuali și am avut destulă în prima a raportat comisiunea financiară despre raportul epitropiei consistorului metropolitan, raportând, că nu póte raporta, din cauza, că actele s'au perdut, și prin urmare despre existența fondurilor metropolitane nu se póte produce nici atâta dovadă, câtă despre existența racilor din cartea țiganului.

În a dóua ședință, s'a desbătut chestiunea concubina-telor, cari, în lipsa de mânăstiri pentru preoții vėduvi și femeile lipsite de bărbat, cresc în metropolia noastră ca bureții în postul Sântpetrului. La acéstă desbatere metropolitul Miron n'a luat parte, ca să nu 'i-se pótă împuta, că a contribuit la aducerea de concluse în cause proprii, ci predând presidiul episcopului dela Arad, s'a depărtat din congres. Cu toate estea, în chestiunea concubinatelor nu s'a adus conclus definitiv. Ba chiar și propunerea lui Cristea: „Ca călugărilor și preoților vėduvi să li se con-ceadă a se însura în mod provisóriu, și numai după-ce

aceștia vor dechiara, că nu le place a trăi în căsătorie, să se susțină clerul în dreptul său de a contribui la înmulțirea concubinatelor⁶ — nu s'a primit.

În a treia ședință, nefiind alte obiecte, s'a verificat un protocol, ear' eu, sub decursul acestei operațiuni constituționale, am adormit în a două galerie a bisericei. Dormind am visat, că și eu sum deputat congressional, și că am făcut propunerea pentru primirea metropolitului Miron de membru în „Országos erkölcs nemesítő egyesület⁶ sau pe românește în: „Societatea regnicolară din Budapesta pentru nobilitarea moralității⁶. Propunerea mea s'a întâmpinat — firește în vis — cu mare aplaus din partea congresului dar', când era să se votizeze asupra ei, mă trezesc din somn și ce vęd? — în biserică nu mai era suflet de om.

Ce era se fac, m'am mângăiat cu Voltaire, care ȃice, că Dumnezeu, spre mângăiere în necasurile vieții, a dat omului două lucruri: „Somnul și speranța⁶. După-ce am dormit în congres, m'am depărtat cu speranța, că Miron Românul nu va rămânea în veci metropolit !

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Hop Mărcuț în caniculă...
Pune-ți florile-n căciulă
Și te întorțe cinaș
Ca popa dela Sălaș.

Că-n Sălașul cel de sus,
Jocă bine puiu de urs!
Avem un popă râmlean
Botezat popa Muntean!

El e dușman la beție,
Și e prietin la rachie.
Și postesce regulat
Cât timp dórme mort de beat.

Hop! Dar' Muntean Zacharie
Este om de omenie
Că baremi nu bea singur
Hop! că Muntean nu-i ungur!

El bea cu curatorii
Pe contul bisericii
Căci canónele 'nterđic
Se móră nenea Izig!

Deci jócă-l puiuțule
Și-l întórnă Marcule
Se-i pârăe ósele
Și se uite crășmele!

De-aci Marcule cioriș
Du-te la Petru Goldiș
La popa din Mocirla
Și-l învață a juca.

Că Goldiș moralitatea
O cunóște ca tu cartea
Éră sfintele canóne
Tóte le-ar da pe cocóne.

El nu bea vin nici rachie
Dacă nime nu-l îmbie
Dar' face căsătorii
Fără pic de cununii.

El chiar pe copila lui
O a dat'o óre-cui
Fără cunună și nuntă
Ca și pe o rață smulsă;

Ér' feciorul l'a 'nsurat,
Hop Mărcuțule buzat!
Făr' de-al purta la icóne.
Bate-l sfinte, bate-l Dómnne!

Jócă Mărcuț fără greș
Jócă și-n Caransebeș
Pe la domnii crelicuși
Cari-s plini cu greuruși!

Hop! că ei vinul și berea
Și dup'aceea muerea
O urăsc tocmai ca tine
Jócă mai bine vecine!

Jócă-i Mărcuț éc'așa
Sě-și învețe lectia
Sě nu bată crășmele
Și tóte bordeele!

Hop! Marcule éc'așa,
Jócă și în Mercina,
Jócă bine ca și aici
La Alexandru Popoviți.

Hop! că popa Popovici
Nădravėnul de aici
E un om de omenie
Și cult în geografie.

El știe că Balcanii
Toți-i au numai Turcii
Și dup'alui socoteală
Tótă lumea o sě pėră

Când? Asta nici el n'o știe
Dar' e scris în păscălie
Că 'ndată după potop
El sě face protopop.

Jocă-i și lui Marcule	Deci jocă-l puiuțule,
Și-i suce urechile	Învărte-mi-l Marcule
Și-l învărte pe sub ciur	Și mi-l bate-n pielea gólă
Să-i sară flocii din — barbă!	Să gândescă și de școlă!
Hop Mărcuțule istet	Hop! Marcule pe furis
Jocă și-n Sistaroveț	Întră nițel în Fibiș
Jocă cum îți poruncesc	La popa Petru Dabiciu
La părintele Tomesc!	Meritusul nost ariciu!
Că Tomescu Simion	Că Dabiciu e popă mare
E un minunat cocon	Și învățat foarte tare
Și e popă, firear drac,	Și e atât de cuminte
Întorce-l pe după cap!	De cetesce pe gâcitate!
Pe el îl vede norodul	Ca un popă de valoare
Ca și șorecii mărtanul	El crede în vrăjitoare
Și la glasul lui toți vin	Ba chiar însuși el descântă
Ca mâțele la pelin.	Fără hibă, fără smintă.
Hop! că el Dumineca	Hop Mărcuțule cinaș
Și-n totă sêrbătoreă	Că el nu-i cel om jingaș
Lucră ca-n țilele próste,	El iubește-n ori-ce casă
Strîngel Mărcuț peste coste!	Ca și dómna-i preutésă.
ÉR' biserica-i e plină	Hop, că preutésa lui
De gol, pulbere și tină	Mult e dată smeului,
Dar' credincioși la predică	Ca să deie pildă-n lume
Trag ca șerpui la paprică.	Iubește pe ori-ce june.
Oh! Și ȃeu nu mă glumesc	Hop! pe acésta păreche
Popa Simion Popesc	S'o iei Mărcuț de ureche
E grozav predicătorii	Și s'o 'nveți moralitate,
Mai ales după cuptoriu!	Învărtesce mi-i mă frate!

Marcule nu fi mișel,
 Mai învêrți-te nițel
 Și te 'ntornă într'un picior
 După gustul popilor!

„Vechiul vin și mândrele,
 „Blidul cu plăcintele,
 „Umbra grósă, somnul lîn
 „Apoi buzunariul plin!

Hop! Că mai sînt popi în lume
 Vrednici sê porțe al têu nume,
 Și cu timpul ți i-oi spune
 Sê mi-i pârlesci c'un tăciune!

„Aceste, în astă lume,
 „Numai nu-s deșertăciune
 „Ci sînt lucruri vecînice
 „De călugări vrednice!“

Hop! Dar' mai lasă popii,
 Veđi ce fac teologii
 De pildă George Ciurtean
 Cel afumat cu hirean?

Hop și țup puiuțele,
 Mai slăbește-l Marcule
 Învêrte-mi-l pe sub mână
 Și mergi în Beba bătrână.

El ca teolog de Blaj
 Și ca om plin de curaj
 Are multă căutare
 La dame-n Bendiul mare

Că dascălul din Beba
 Împărtesce cultura
 Bătênd publice-n uliță
 Pe-a lui biată dascăliță,

Părintele-n spe Curtean
 Sê credinți într'un an
 C'o fetiță de trei ori,
 Dă-l Mărcuț printre feciori!

E drept că-l chiamă Achim
 Născut în zodia de chin
 Dar' fiind că-i și Muntean
 Ar putea fi mai viclean;

Dar' fiind cu glavă bună
 El nici când nu se cunună
 Ci cântă pe bariton
 Cântarea lui Solomon:

Ba vorbind numai ce-i drept
 Ar putea fi mai deștept
 De cum e, dar' veđi vecine,
 Achim tot Achim rămâne!

„Tóte sînt deșertăciune
 „Precum Solomon ne spune
 „Dar' în amărîta lume
 „Totuși sînt și lucruri bune:

Las pe Achim, mă Mărcuț
 Și te du-n Roșa din munți
 La dascălul Eugen
 De care crășmele gem!

Hop, că Eugen Hocman	Apoi acest notăruș
Dădu probe acu-i un an	Adecă Todor Găvrus
Çă sci limba ast de stat	Să tredește când și când
Și de-atunci âmbă tot beat.	Și mai umblă rumeșând;
Drept că-i stă și bine beat	De comun însă-i tot beat
Că dóră-i cualificat	Că beșia nu-i păcat
De dascăl și-apotecari	Pentru el, ca hazafi,
Și de chełner de cei mari.	Jócă-l Marcule aci.
Hop! Dar' lui de nu-i stă bine	Dar' mi-l jócă și-l învață,
E de vină cine-l ține,	Dă-i Mărcuțule povață
Ce nu-l dă mândru frumos	Cum are de-a se purta
Printre șteampuri, dura-n jos!	Cu ceia ce-i dau leafa?
Marcule, să nu te-apropii,	Spune-i limpede curat:
Lasă dascălii și popii	— Mă Găvrus nu-mbla tot beat
Las' pe cei plin de greuruși	Nu âmbă din uși în uși
Mergi apucă pe Găvrus!	Pentru egyletul din Cluj!
Hop! ca Tivadar Găvrus	Pórtă-ți tu notărășia
E în Cheșeu notăruș	Cum aduce omenia
Și-și ține o jupânesă	Pe popor nu-l sudu!
Lată-n șele și frumósă.	Că mult nu-i notărăși!

Hop și țup, nene Mărcuț
 Jóc'acuma și desculț
 Că-i cald, ér' colo la tómnă
 Te-oi încălța ca p'o dómná.

Dr. Vedetotșispunedrept.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj - Central University Library Cluj

Tabajdy-Paşa, vestitul romanofag, căpătând dăunădi în Caransebeş şi altceva de mâncare, a dat pe boul cel cu limbă lungă din scriptură de ruşine, şi toastând, a rostit memorabilele cuvinte: „Fidelitatea cătră limba maternă, chiar nefiind cea maghiară o socotesc compatibilă cu noţiunea patriotismului, ba afirm, că nu e bărbat onest acela, care nu ţine mörţiş la limba sa maternă. Iubirea de limbă maternă şi de patrie nu sânt nicidecum noţiuni, care se eschid, şi cred, că domnia-vóstră, cări faceţi inteligenţa comitatului, veţi isbuti se câştigaţi poporaţiunea de limba nemaghiară pentru idea de stat maghiar, fără a vătăma limba ei maternă*.

Eu nu ştiu ce vin s'a beut la banchetul din Caransebeş, şi prin urmare nici nu pot apreţui potenţa beţiei,

la care ajunsese Tabajdy-Paşa, când a rostit memorabilul său toast. În ceea-ce priveşte însă contradicerea logică între vorbe şi fapte, acel toast putea ieşi şi dintr'un cap proveđut cu urechi mult mai lungi.

După filosoful toastand Tabajdy-Paşa, limba maternă şi patriotismul sînt concepte compatibile. De jure aşa e, de facto însă acele două concepte sînt compatibile numai dacă trag în ham la carul ideii de stat maghiar, în care şede şovenismul sau taiepopalimba naţionalităţilor. Prin urmare, îndată ce limba maternă nu e cea maghiară, patriotismul recerut de idea de stat maghiar devine proprietatea exclusivă a muţilor. Fidelitatea cătră limba maternă compatibilă cu noţiunea patriotismului numai muţii o pot exercita cu deplină libertate în Ungaria. Pentru cei-ce în chestiunea limbei materne nu se bucură de dreptul mutului, nu există privilegiul de fidelitate conces de Tabajdy-Paşa într'un moment de lucidum intervallum, şi prin urmare câştigarea poporaţiunei nemaghiare pentru idea de stat maghiar nu se poate efeptuî decăt în trecerea preste cadavrul limbei materne.

Altcum eu nici nu înţeleg pe Tabajdy-Paşa, pentru ce-şi sparge capul cu doveđi despre compatibilitatea fidelităţii cătră limba maternă cu patriotismul într'o ţară, în care puterea statului sugrumă limbile nemaghiare, ear' patriotismul e dat Ovreilor în arêndă?! Şi de ce folos, pentru naţionalităţi creştine mai e compatibilitatea fidelităţii cătră limba maternă cu patriotismul pe teritorul coronei St. Stefan, unde idea de stat maghiar, mai curênd ori mai târđiu va trebui să sufere tăierea împrejur?!

Un adevăr faptic totuşi a exprimat Tabajdy-Paşa în toastul seu prin cuvintele: „Nu e bărbat onest acela, care nu ţine morţiş la limba sa maternă!“

Aşa e! Dar' când toți acei bărbați, aparținători naționalităților din Ungaria, cari cu drept cuvânt se pot privi prin enunțarea lui Tabajdy-Paşa atacați la onoare l'ar pârî, toate judecătorile din Ungaria ar avea ani întregi de lucru, și judecându-l pentru fie-care numai la o zi arest, el ar trebui se trăiască cel puțin de trei-ori cât Metusalem, ca să-și pótă face pedeapsa deplin!

Totuși, Tabajdy-Paşa a exprimat adevărul cu prea mare cruțare. După mine acel bărbat, care nu ține morțiș la limba sa maternă, nu e singur neonest, ci e un Mojic, Guguman, Zevzec, Cacavan, Hahaleră, Dăian, Rojașandor, Rinaldo-Rinaldini, Balomiri, Klecberg-Marlin, un hoț și tâlhar, care trebuie umplut cu dinamit și aruncat dintr'un tun în aer!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Epitaf lui Mihalca.

Mort ai fost pentru Români decând mōşa 'ți-a legat buricul, dar' se trăiești 74 de ani ca renegat, ș'apoi de necaz, că aceia, cărora prin negațiunea originii tale le-ai făcut serviții, te-au privit d'un dacoromân, se mori, asta-i mai mult decât sinucidere. Dormi hodinit, și dacă nu te vor mânca vermii maghiari, de cei dacoromâni poți fi sigur, că aceștia nu te pot mistuî.

Stan Pătitul.

Se vă povestesc povestea cu lupul în turma de popi.

Mai anii trecuți trăia în Sibiu un pantofar cu numele Lupul. Acesta s'a născut în zodia pechiului, va se ȳică, el făcea păpuci pentru alții, ear' însuși umbla desculț.

Lupul, din întâmplare, se ținea de confesiunea gr. cat. și prelângă aceasta mai ținea și la principiul: Credința ta te va mântuî.

Cine are credință, acela are și credit — la popi. Știind aceasta Lupul, s'a dus la popa seu și totodată protopopul gr. cat. al Sibiiului I. Rus și 'i-a ȃis: „Părinte, îți sum poporan, creștin bun gr. cat., dar' sărăcia mă face se stau cu meseria-n loc. De aceea te rog, domnule părinte, pentru subscrierea unui cambiu, ca sē'mi scot dela Albina 200 fl. și se mă ajut. 'Ți spun drept, domnule părinte, că popa Boiu, din cetate, m'a îmbiat cu subscrierea cambiu-lui, dar' mi-a pus condițiunea, ca se trec la sfânta Neunire, eu însă nu vreau sē'mi părăsesc credința strămoșască.

Bine fētul meu, — îi ȃise popa Rus, — nici se nu-ți părăsești credința strămoșască, mai bine dute adū un cambiu se ȃi-l subscriu și se te ajuți⁶.

Lupul ascultă de sfatul părintesc, aduce cambiu, prota Rus îl subscrie și Albina numără Lupului 200 fl.

Nu trece mult, și Lupul are lipsă de alte 200 fl. Ținēnd tare la principiul „Credința ta te va mântui⁶“, se duce la popa gr. or. și totodată asesorul consistorial Z. Boiu și-i ȃice: „Părinte, sum botezat gr. cat. dar' fără știrea mea. Acum încep a mi se deschide mie ochii, când vēd, cât de bine le merge pantofarilor de confesiunea gr. or., cu deosebire, dela mórtea lui Androne încóci. De aceea m'am hotărīt se trec și eu la biserica dreptcredincióasă gr. or. 'Mi-a umblat tot rēu, domnule părinte, de când sum unit, tótă pantofăria mea s'a redus la pechiu. Acum, cugetând mereu la îndreptare, am venit la cinstia-ta și te rog a'mi subscrie un cambiu, ca se capēt dela Albina 200 fl. și din momentul subscrierei se mă privești de poporanul cinstiei-tale⁶.

Bine fētul meu — ȃise părintele Boiu, — „Credința ta te va mântui!⁶ Pentru mântuirea sufletului tēu fiule, ce până acum ai umblat întru întunerec, bucuros subscriu un cambiu⁶.

Popa și totodată asessorul consistorial, subscrie cambiul, Lupul primește banii dela Albina, îi papă, ia frunza-n buză și lumca-n cap.

În fine vine Albina și cere dela popa și asessorul consistorial gr. or. Boiu 200 fl. și dela popa gr. cat. și protopopul I. Rus alte 200 fl. Amândoi popii plătesc câte 200 fl. pentru mântuirea sufletului Lupului, și de-atunci, de câte-ori se întâlnesc, se întreabă unul pe altul: Söțe n'ai vëđut Lupul?

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce 'ți-a adus metropolitul Vancea dela Papa, söțe?

Pupăză: Nimica!

Colac: Bună pentru ochi!

Pupăză: O fi, și d'aceea n'ar strica se vē dea și v'ouē, d'or' v'ar cădea solzii de pe ochi și v'ați vedea miseria constituțională din vârful nasului! Nu cetești tu ce scriu gazetele despre congresul vostru?

Colac: Mē, noi nu ne purtăm constituțiunea în vârful nasului!

Pupăză: Pardon! — Asta nici n'ar fi posibil, pentru-că voi n'aveți nas și, unde nu-'i nas, nici de vârful nasului nu p'ôte fi vorbă. Când ați avea nas, n'ați avea lipsă de ochi, ca se vē vedeți miseria constituțională, ci o ați putea mirosă de cine ști unde, că pute ca hoitul.

Colac: Ei, și absolutismul vostru mir'osă a vanili?

Pupăză: Noi cel puțin, dacă mâncăm usturoiu, nu cerem ca gura să ne mir'ose a lapte; nu îmbetăm lumea cu apă rece, ca voi cu sinódele și congresele v'ostre!

Colac: „Mundus vult decipi”, s'ôte! — Cređi tu, că Vancea cu sufraganii lui au călătorit la Roma și Paris de flori de măr? — Năsip în ochii gr. cat.! — Sau cređi tu, că dacă'n estan nu se face cucuruzul, din binecuvântarea, ce Vancea a primit dela Papa, și v'a împărtășit prin cercular, vei putea face mămăligă la copii?

Pupăză: Între a încela lumea prin o călătorie la Roma sau Paris, și a arunca năsip în ochii credincioșilor prin concluse sinodali și congresuali, cari, până-'i c'oda cu porc și codubatura cu c'odă nu se execută, e deosebirea tot așa de mare, ca între Rotar și Opriș, sau între r'otă și oprit'ore, — dar' nu veđi tu, săriți-ar ochii-n ceafă, că sinódele și congresele v'ostre nu-'s altceva, decât niște troci, în cari vē sp'elați hainele cele murdare?!

Colac: V'ouē vē e ușor se vē sp'elați hainele cele murdare și afară de sinóde sau congrese, că ambele Tèrnave trec pe lângă Blaj, și nepoțele aveți destule!

Pupăză: Nu te împedeca tu de nepoțelele noastre, pentru-că scris este în scriptură: „Cel-ce nu stimează bârna din ochiul propriu, nu merită aşchia din ochiul deapropelui“ — metropoliții vostri cei mititei, ađi mâne pot fi avisai la nepoțelele noastre! Mai bine spune-mi tu, ce soiu de congres e cel-ce l'ați conchiemat pe ăia Mucenicului Teodor Strat?

Colac: Ce soiu de congres se fie, ordinar!

Pupăză: Ordinar nu pôte fi, pentru-că, după statutul vostru organic, congresele cele ordinari se pot ținea numai în 1 Octobree; extra-ordinar nu pôte fi, pentru-că nici convocatorul metropolitan, nici cuvântul de deschidere nu-l cualifică de atare!

Colac: Așa e! Congrese ordinari, după constituțiunea noastră, sânt numai cele conchiemate pe 1 Octobree, dar' libertatea constituțională, de care ne bucurăm, și de care voi uniții n'aveți ideă, e nemărginită. Prin urmare noi ne putem ținea congresele ordinari în mod extra-ordinar ori-când ne place. Așa și congresul din ăia Mucenicului Teodor Strat nu pôte fi decât ordinar!

Pupăză: Ba ăi-i tu pe nume, e un congres bastard!

Colac: Fie, dar' e ordinar!

Pupăză: Ordinar, ca o cofăriță! — dar' eu trebuie se mă duc soțe, că vin boii în sat — adio!

Colac: Iute se nu rămâi înapoi!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi mâncați șórecii și neumpluți!

Decât se ajungi pe gura cocónei Sfecla, mai bine sê-ți legi o peatră de gât și se te arunci în apă, ca regele din Bavaria și, dacă se póte, s'o tragi și pe ea după tine. Câț!

Multe guri rele cunosc, multe melițe am auđind melițând, pupeze pupezând, dar' fleura cocónei Sfecla, când se pornește, n'o întrec tóte cățelele din Europa, care latră la lună. Câț!

Mai ăilele trecute, des de dimineață, tocma când îmi peptenam mâța, cine'mi deschide ușa? — cocóna Sfecla!

— Bună dimineața cocónă Gurădulce!

— Bună-ți fie inima Sfeclo!

— Inima-mi e bună, cocónă Gurădulce, dar' tótă nóptea n'am închis un ochiu — m'au iritat noutățile, ce am aflat ieri. Cugetă cocónă Gurădulce, cocóna Rîșniță, ciupearca aceea de femeă cu trei copii și șapte gineri în spe, își ține drăguț cu bucături trase din gura copiilor, și numai pentru șignóne, dinți, bumbac în urechi, făină de Paris, diferite sulimănituri, etc., datorește câteva sute de floreni prin prăvălii — apoi se nu se afle drăguți, cari pupă mucóse dacă n'au frumóse?!

Cocóna Flitu, face scaldă, bagă un gătej, ca să se convingă, dacă apa nu-i prea arđinte, și-și jupăluște copilul — apoi se mai facă bărbații copii?!

Cocóna Șclepurean, fata bogătanului Îngânfescu, care a învățat șapte școli într-o vară și, când se iasă din a opta, ca cănele din apă, s'a măritat, a făcut dăunăđi la pofta bărbatu-s'o mămăligă, dar' neputându-o mesteca de tare, a băgat apă rece în ea — apoi se mai facă tinerii bale la gură după însuratul cu fete absolute de tóte scólele?!

Fata lui Nicolae Pacoste din părțile Deșului, întorcându-se dăunăđi din biserică dela cununie acasă, a trimis după móșă — apoi ce lipsă mai e de tainicia căsătoriei?!

Fata cocónei Ztrâmboiu — nu știu cine a învățat'o cine nu — a înghițit un păianjîn, în chip, că pețitorii se vor prinde de ea, ca muștele în pânza păianjinului — apoi să te mai miri de tinerii nostri, că au început a-și asigura viața la „Apis“?!

Tóte astea sînt însă cercei la urechi — să-ți spun una ne mai auđită din satul — nó batăl crucea — din țara Hațegului. În satul esta preoteasa are ceva, și popa

nu-î sărac. Asta se ştie în tot ţinutul. A doua  i de Rusale, cine vine acolo la biserică? — doi teologi de Blaj   un moralist de Veza,  i fac o larmă-n strană, de toţi câinii din sat au început a urla ca la lup. În sat se lăţise deja cu câteva  ile mai nainte vestea, că trei peţitori vor veni se peţiască fata popii.  i într'adevăr atât teologii de Roma — pardon — de Blaj, cât  i moralistul de Órb — pardon — de Vezi-a erau cei trei peţitori. După biserică popa a învitat pe toţi trei la prând, cu cuvintele:  mi face deosebită onóre a vă invita la prând, dar' nu'mi veţi lua în nume de r u dacă, neaflând cine ştie ce pregătiri, vom mânca ce ne-a da Dumnezeu  i preoteasa! Ho ul de popă ştia însă bine că- i vin peţitori,  i a  i fost învă at pe preoteasa, ca se pregătească pui umpluţi, cum m ncase el odinióră la curtea unui nemeş din satul vecin.

Aşa a  i făcut preoteasa, a fript pentru fie-care óspe câte doi pui umpluţi, dar' când óspeţii au tăiat puii pe farfurie, mai întâi au ieşit umplătura, apoi ma ele. Câţ!

De gustibus non est f ispendum.

Uneia- i place popa, altuia preoteasa, dar' când vine întrebarea: Cine se fie fişpan în Sibiiu? — atunci, decât un baron de sas cu două femei, mai bine un grof unguresc c'o feme  românească, s'au, ca se placă la cei mai mulţi: Un român ne surat!

A găsit ceva.

Niculiță, venind ca de regulă noaptea târziu beat acasă, și întâmpinându-l nevastă-sa cu ceartă, ca s'o domolească și se pótă dormi hodinit, îi strigă: Pst — taci nevasto, că am găsit ceva!

„Tu ai găsit ceva? — Și ce ai găsit?”

„Pst — ađi nici o vorbă — păreții au urechi — destul că am găsit ceva — mâne-ți spun.

Niculiță se culcă, dórme-n pace, dar' dimineata cât deschide ochii, nevastă-sa, care de curiositate n'a dormit tótă noaptea, îl întreabă: Nó, da ce ai găsit Niculiță? Am găsit — răspunde Niculiță — că în cârciuma cea mică e vinul cu mult mai bun decât în cea mare!

Una dela pensionat.

— Proști mai sunteți voi țărenii, nu știți prețul frumuseților naturei, ci le călcați în picioare! — Bine frate, nu se înterează la voi nime de floricelele acestea admirabile?

— Ba da, boii și vacile le mănță!

Nou abonamânt la Calicul

deschidem pe al doilea semestru în condițiunile vechi, arătate în fruntea foii. Noii abonenți ne pot trimite și bancnote vechi, dacă acelea după cursul nou au valóre.

Vechilor abonenți, dacă-și reînnoesc de timpuriu abonamântul, vom servi cu lucruri nouă. Singur în 1. August îi vom servi c'un lucru vechiu, care în veci rămâne nou, vom satisface adecă deselor cercări, și vom reproduce în numărul din August: **„Prelegerea publică despre iubileul de 25 de ani în taina a șesa și în prorocia lui A-B-C.“**

Dela începutul anului mai avem 50 exemplare complete și, încât vor ajunge, noii abonenți le primesc cu prețul scăđut de 2 fl.

Administrațiunea Calicului.